

Nádasdy Ádám
ZÁRT TÉRBEN

Tovább zárt térben, megint folyosón,
szűk stúdióban némán kiabálva,
a falakat tojástartók borítják
a visszhang ellen. Pedig szeretem,
hálás vagyok, ha visszhangzik a tér,
ha rám öntenek szépet, undokat.
De zárt térben vagyok, hiába próbál,
vékonyan süvítve a levegő
bejönni. Fölmegek a hátsó lépcsőn,
zárt tér, aztán majd csodálkozzanak,
hogy egyszercsak ott állok kint, előttük,
már szabadon, folyosószagúan.

A KOLOSTORKERTBEN

A kőlapok finoman vannak lerakva,
nem fér közéjük egy késpenge se.
A véglegességük békét sugároz,
itt el tudnék tölteni éveket,
a fal hűvös, árnyékos szögletében,
fölhúzott térddel, olcsó saruban,
vagy épp a napon, ha fázik a hátam.
A kövek közül nem törhet elő,
nem indulhat felém a hasadékból,
le van szorítva, kezes bárány ma már,
mióta minden kőlapot leraktak,
mióta falnak döntöm hátamat
s a nap elől – vagy éppen azt követve –
óránként keresek pozíciót,
nem törhet elő az imperatívusz.

HOGY EZ KEVÉS

Ez lenne az én világom:
ravasz árnyékkeresés?
Félig bűnös belenyugvás
a tudatba, hogy ez kevés?
Látom magam húszévesen:
kifakulva állok ott.
Tengersokat hiányoztam,
csak a napfény változott.
Aki jött, azt lealáztam,
móka, tréfa, kacagás.
Közben mocsaras pszichózis,
lejjebb alvadt vérű sás.
Megállok a háta mögött:
mondjon végre valamit!
Jöjjön velem, sőt repüljön!
A kezemben dinamit.

B, Don't B, 2012 (vaslemez)